

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Winding, Aug.

Titel | Title:

Melodier til Texter af N. F. S. Grundtvig, B. S. Ingemann o. Fl. til E. Trier.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kbh : C. C. Lose (F. Borchorst), 1879

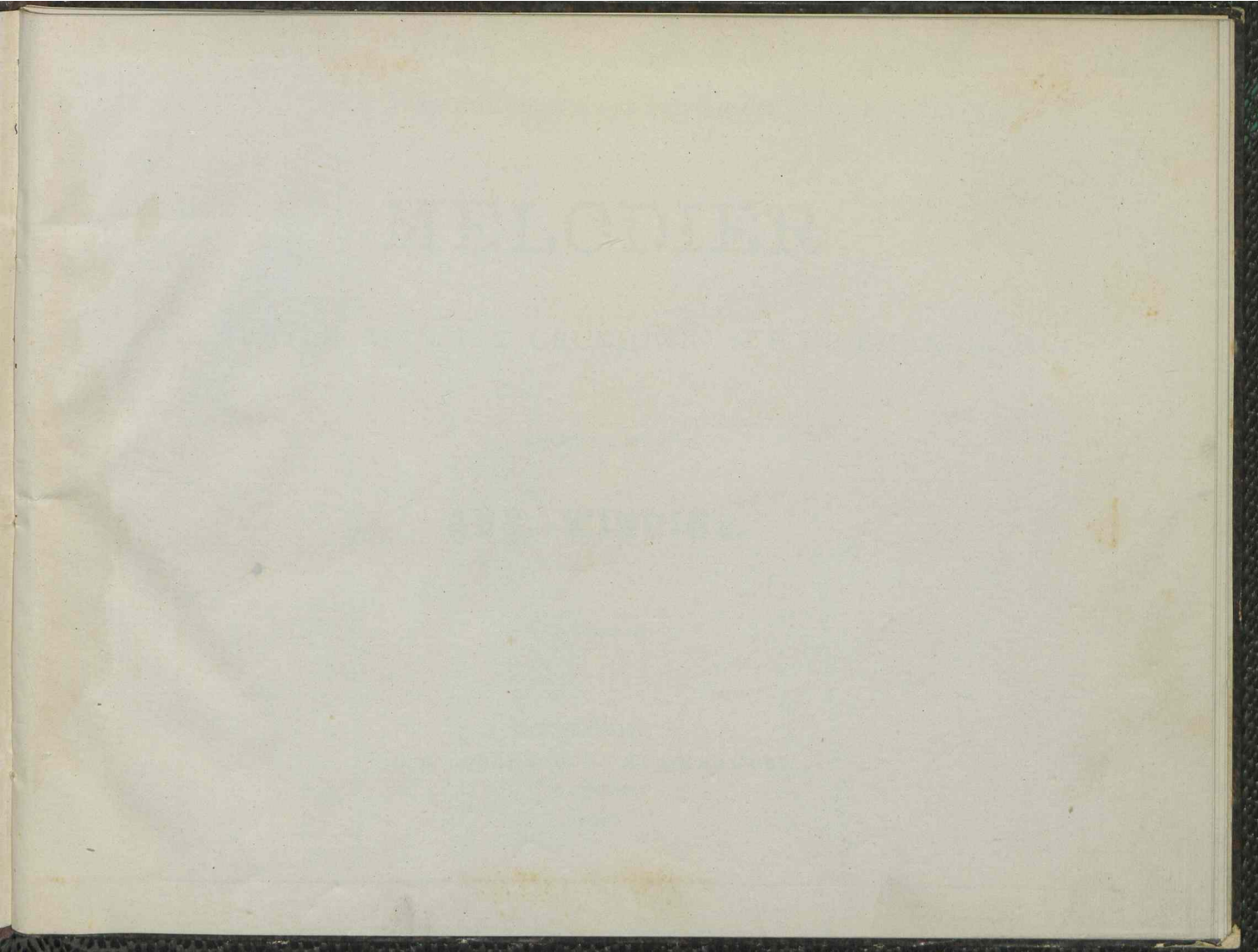
DK

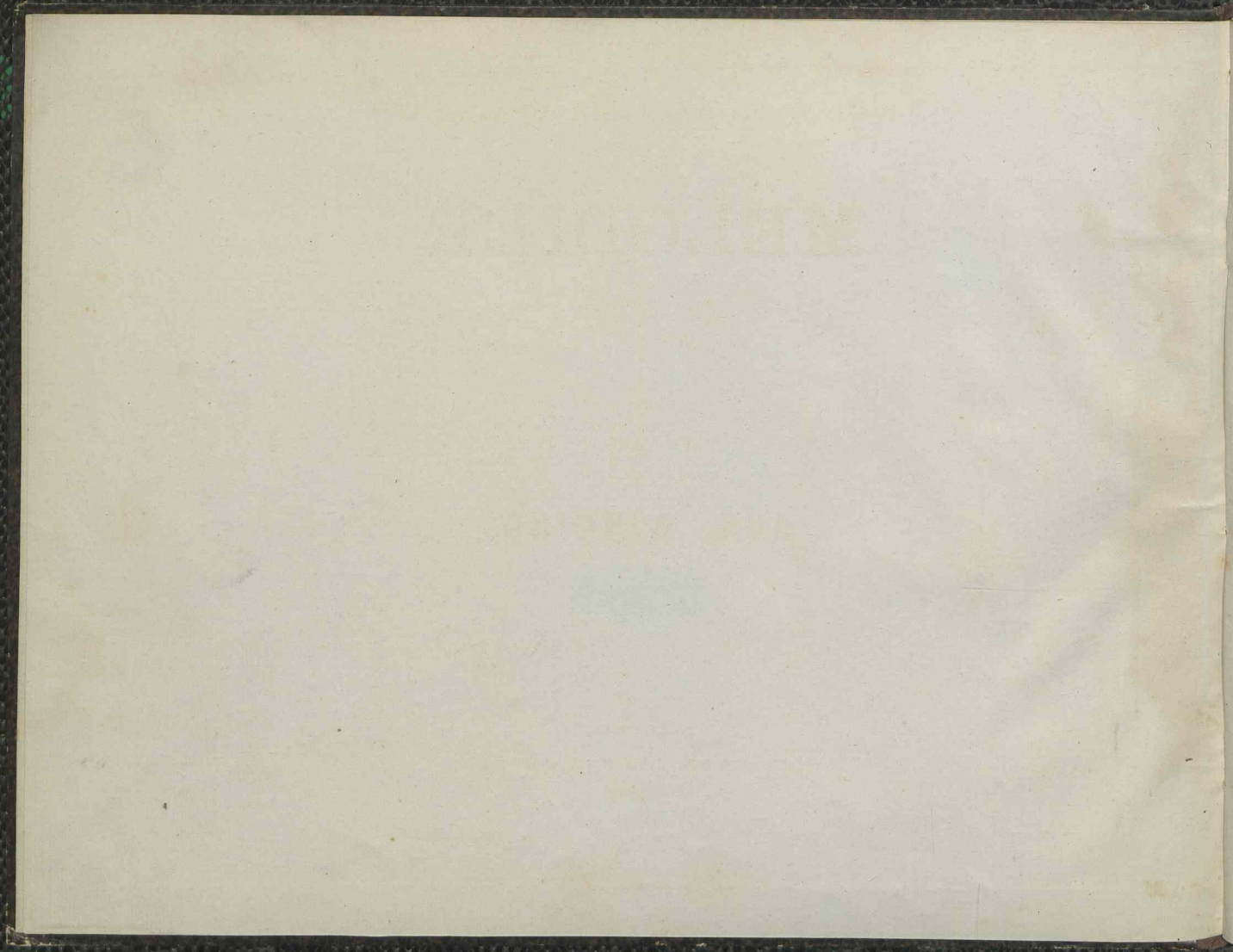
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

TIL HØJSKOLEFORSTANDER ERNST TRIER.

MELODIER

TIL TEXTER AF N. F. S. GRUNDTVIG, B. S. INGEMANN O. FL.

KOMPONEREDE AF

AUG. WINDING.

KJØBENHAVN.

C. C. LOSES BOG- OG MUSIKHANDEL.

(F. BORCHORST.)

1879.

Til Høiskoleforstander Ernst Trier

MELODIER

THE TEXTS ARE BY S. GRUNDTVIG, B. S. INGEMANN & H.

KOMPONERET AF

AUG. WINDING.

KJØBENHAVN

C. O. ROSE OG KJØBENHAVN

Trykt hos Jørgensen & Knudsen.

(L. BUCHHOLM)

1870

Indhold.

	Side		Side
Bladet i Bogen sig vender	25.	Herren taler: Øer horer!	18.
Bleg Morgenstjærnen smiler	5.	Hos Herren paa det Høje	16.
Blomster i Vaar	14.	Hyggelig, rolig, Gud! er din Bolig	6.
Da mærkest det saa' i Verden ud	28.	Jeg tjente mig i Kongens Gaard	22.
Den gamle Kæmpe-Eg	20.	Kirkeklokke! ej til Hovedstæder	7.
Der stod en Gran saa rank	27.	Nødig sige vi Farvel	11.
Du Nat hin mørke	3.	O her det, Thomas, og tro det dog	8.
Forunderligt at sige	13.	O, sad jeg, som Marie sad	1.
Frem til Gud med Morgengave	4.	Ravnen flyver med Skrig mod Val	24.
Gud, du som Lyset	2.	Som Hønen klukker mindelig	12.
Gud Helligaand! o kom	10.	Utallige Blomster paa Jorderig gro	15.
Habor kom fra Norges Fjælde	26.	Ønsket er ligt en yndig Mo	21.

Andante tranquillo.

0, sad jeg, som Marie sad.

p *poco cresc.* *dim.*

O, sad jeg, som Ma-ri-e sad, med Tro-ens Blik, saa bar-ne-glad op i min Frel-sers Øj-e, sad

cresc. *p*

saa ved Mor-gen og ved Kvæld, ind-drak hans Ord med tør-stig Sjæl, jeg glem-te al min Møj-e!

2.

Var det min bedste Morgendrik,
 Var det, naar jeg til Hvile gik,
 Min Dug og Aftensvale,
 Da lærte jeg vel mér og mér
 Om al min Trang, min Sjæls Begjær,
 Med Frelser min at tale.

3.

Da blev det vel og mere let
 At vandre glad og virke ret,
 Da blev mig Visdom givet,
 Da Kjerlighed i Hjertets Grund
 Og Lovsangs Toner i min Mund
 Udsprang til Lyst for Livet.

4.

Her er jeg, Herre, Hjærtensven!
 Tal du! saa taler jeg igjen,
 Skjønt jeg er lav og ringe,
 Og du almægtig, høj og stor!
 Jeg giver dig dit eget Ord,
 Selv kan jeg intet bringe.

6.

Livsalligt Ord er i din Mund!
 Livsallig er hver stille Stund
 Hos dig paa Barnesæde!
 Der faar vi Mod, der faar vi Lyst
 Udi dit Navn og ved dit Bryst
 Til »Fader vor« at bede!

I. L. (Sange for den kristelige Folkeskole ved E. Trier.)

Gud, du som Lyset og Dagen oplod.

Andante con moto.

*mf**p**cre*

Gud, du som Ly - set og Da - gen op - lod, selv er du Ly - se - nes Kil - de, Nat sig ej

*scen - - - do**p**dim.*

nær - mer din Kon - ge - stols Fod, Sol er der aar - le og sil - de.

2.

Nu drage Skyggerne skumle paa Flugt,
Dagen oprinder den klare,
Stjernerne blege det Blus nu har slukkt,
Tyst gennem Mørket de bare.

3.

Karske fra Lejet vi glade opstod,
Tak dig med Sange at sige,
Natten den blinde bortdrive du lod,
Solen med Daglys opstige.

4.

Lad nu ej smitte os Kjødets Sans,
Verdens Lyster og Lader,
Tænd i vort Hjærte din Helligheds Glans,
Hellige, kjærlige Fader!

5.

Vreden ej vækkes, den volder kun Nød
Alle, der true og trødsle!
Fattigmand finde det daglige Brød!
Rigmand i Vellyst ej fraadse!

6.

Styrk du og støt os, da faste vi staa,
Stride og sejre i Striden!
Frelser og Fører! Du Æren skal faa
Nu og evindeligen siden!

C. J. Brandt.

Du Nat hin mørke forgangen er.

Andantino.

p

Du Nat hin mør - ke for - gan - gen er, og Da - gen op - rin - der saa vi - de med Mor - gen - sol o - ver

cresc. *f* *p*

Mark og Kær, de Fug - le, de sjun - ge saa bli - de; Gud gi - ve os Lyk - ke og go - de Raad, sin

Naa - des Lys os til - sen - de!

2.

Gud være lovet i Evighed!
 Han kan og han vil os bevare,
 Han lyser over os Himlens Fred,
 Han frier os ud af al Fare;
 Gud give os Lykke og gode Raad,
 Sin Naade Lys os tilsende!

3.

Om Paaskemorgen, i Gry af Dag,
 Vorherre opstod fra de Døde,
 Med Liv og Lys til Guds Velbehag,
 At frelse os alle af Møde;
 Gud give o. s. v.

4.

Ræk os, vor Jesus! din Frelserhaand!
 Oprejs os til Faderens Ære!
 Gjenløs os alle af Mørkets Baand
 Til Tjenere dine at være!
 Gud give o. s. v.

5.

Da, hvergang Dagen forgangen er,
 Med Tak vore Knæ vi skal bøje
 I Jesus-Navnet, vor Herre kjær!
 Og blidelig lukke vort Øje.
 Gud give o. s. v.

Sthen.

Frem til Gud med Morgengave.

Maestoso.

mf *p cresc.*

Frem til Gud med Mor-gen - ga - ve, frem min Sjæl; og flux til - la - ve Bøn - ne - of - fer, kast dig ned, med dit Suk din

f *p*

Gud at æ - re, for dit Skjold han vil - de væ - re ud - i Nat-tens Gru - som - hed!

2.

O min Jesu, lad det dages
For min Sjæl; lad Mærket jages
Ganske bort fra Sjæl og Sind,
At jeg ej min Fod skal sætte,
Hvor jeg kan min Gud forjettede
Og i Synden blive blind!

3.

Lad din Menighed sig glæde,
At Guds Stol og stadig Sæde
Er i hendes Tempel sæt;
Giv, at Lykkens Sol oprinder
Over Kongen, at han finder
Vejen til din Frygt og Ret!

4.

Lad og mine Timer flyde
I din Frygt, og lad mig lyde
Dine Bud-Ord, lad mig gaa
Rund forbi al Synd og Vaade,
Livets Aften i din Naade
Salig Slutning engang faa!

Th. Kingo.

Bleg Morgenstjærnen smiler.

Sostenuto.

The musical score is written for piano in E major (three sharps) and common time (C). It consists of two systems of staves. The first system begins with a piano (*p*) dynamic. The second system includes a crescendo (*cresc.*) marking, followed by a forte (*f*) dynamic, and then returns to piano (*p*). The lyrics are written below the treble staff of each system.

Bleg Mor - gen-stjær - nen smi - ler og for - svinder - et stør - re Lys nu o - ver Jord op - rin - der; det

kom-mer hist fra Ø-stens Pal - me - sko - ve - op, Gud at lo - ve, op, Gud at lo - ve!

2.

Udsmyk dig, Jord, med Glansen fra det Høje!
 Opløft dig, Sjæl! og straal i Fryd, mit Øje!
 Med Stjærnen hist gik fordm Østens Vise
 Guds Son at prise.

3.

Du Aandesol, for hvem hver Stjerne svinder!
 Den Sjæl ej dør, for hvem dit Lys oprinder.
 Vær lovet, Gud, for Himmel-Morgenstunden!
 — Den er oprunden.

B. S. Ingemann.

Hyggelig, rolig, Gud! er din Bolig.

Con moto.

The musical score is written for piano in G major (one sharp) and common time. It consists of two systems of grand staves. The first system begins with a piano (p) dynamic and a crescendo (cresc.) marking. The second system also begins with a piano (p) dynamic. The lyrics are written below the treble clef of each system.

Hyg - ge - lig, ro - lig, Gud! er din Bo - lig, in - der - lig skjøn! O, hvor mit Hjør - te læn - ges med Smer - te,

suk - ker i Løn, ef - ter at gjæ - ste din Hel - lig - dom prud, ef - ter at bo hos den le - ven - de Gud!

2.

Godhedens Kilde!
 Aarle og silde
 Gjestmild er du!
 Ved dine Sale
 Spurv møder Svale,
 Kom det ihu!
 Som ved dit Alter den kvindrende Fugl,
 Und i dit Tempel din Tjener et Skjul!

5.

Tusinde Døgne,
 Verdslige, søgne,
 Gyldne for Kjød,
 Kan de vel ligne
 En Dag af dine,
 Som vi dem nød,
 Naar under Sang, med dit vingede Ord,
 Sjælen afby over Stjærnerne før!

6.

Lykkes og trives,
 Styrkes, oplives
 Skal dine Smaa,
 Vøxe i Kræfter,
 Stige derefter,
 Højeloft naa,
 Himle, hvor Øjet, som græder ej mér,
 Gudernes Gud i sin Herlighed ser!

N. P. S. Grundtvig.
 (Festsalmer.)

Kirkeklokke! ej til Hovedstæder.

Andantino.

p Kir - ke - klok - ke! ej til Ho - ved - stæ - der støb - tes du, men til den lil - le By, *mf* hvor det hø - res

p trindt, naar Bar - net græ - der, og ind - dys - ses blidt ved Vug - ge - sang.

2.

Mens som Barn paa Landet jeg var hjemme,
Julemorgen var mit Himmerig,
Den du meldte mig med Englestemme,
Kimed klart den store Glæde ind.

4.

Lifligt dog det klinger helst om Høsten,
I den stille, svaale Aftenstund;
Gjennem Jorderig gaar Himmelrøsten,
Kalder Sjælen til sin Hvile ind.

5.

Derfor nu, naar Aftenklokken melder:
Solen sank og Fuglen slumred ind,
Da mit Hoved jeg med Blomsten hælder,
Nynner sagte mellem Bedeslag:

6.

Kirkeklokke! naar tilsidst du lyder
For mit Støv, skjøndt det dig hører ej,
Meld da mine Kjære, saa det fryder:
Han sov hen, som Sol i Host gaar ned!

N. F. S. Grundtvig.
(Fengers Morgen- og Aftensange.)

Thomas.

Andante sostenuto.

mf

O her det Tho-mas og tro det dog, det Vid-nes-byrd al-le vi bæ-re, sit Liv vor Me-ster hen-

p *cresc.*

gav og tog, op-stan-den er Je-sus med Æ-re, trods Dø-dens Mén, trods Vagt og Sten, med

f *dim.* *p*

Kjød og Ben han gjæ-ster i-løn si-ne Kjæ-re!

2.

Det var de Ti og det var de To,
 Og alle de hellige Kvinder,
 De vidned ærlig, men Thomas lo,
 Og sagde: Jer Ønsket forblinder,
 I drømte sødt
 Om Liv i Dødt,
 Om Hvidt og Rødt,
 Om Roser paa Dødningskinder.

3.

Jeg kan ej drømme, ej sove sødt,
 I Hjærte og Hjerne det bruser,
 Min Tro er rokket, mit Haab er dødt,
 Indbildning ej mér mig beruser;
 Men hvor jeg gaar,
 For Øjne staar
 Mig Kors og Saar,
 Døds-Kæmpen, som Hjærterne knuser!

5.

Fra Paaskedagen en Uge lang
 Saa maatte for Thomas henrinde,
 Han lo ad Kvindernes Frydesang,
 Og sukked ved Frelserens Minde;
 Til grandt man saa
 Igjen ham staa
 Blandt sine Faa,
 Hvor Trivleren Thomas var inde!

6.

Min Fred med Eder! var Herrens Ord,
 Som end det er alle hans Dage,
 Da viste han sine Naglers Spor
 Og Spydets i Siden saa fage,
 Han sagde: her
 Kom, Thomas, nær,
 Med Finger hver,
 I Hænderne Troen at tage!

7.

Da brast hans Lænke, da brød den ud,
 Bekjendelsen længe i Klemme:
 O du, min Herre! o du, min Gud!
 Som Himlens Hærskarer istemme!
 Mens Kirken staar,
 Mens Ordet gaar,
 Og Synet slaar,
 Den Søndag gaar aldrig ad Glemme!

9.

Opstandne Frelser! o giv du os
 Den Salighed alle af Naade,
 At Verdens Visdom og Spot til Trods,
 Vi tro paa den hellige Gaade:
 Trods Dødens Men,
 Trods Vagt og Sten,
 Med Kjød og Ben
 Du lever os evig til Baade!

N. F. S. Grundtvig.
 (Sangværk II.)

Gud Helligaand! o kom.

Poco lento.

mf *cresc.* *f* *p*

Gud Hel - lig-aand! o kom med Klar-hed fra det Høj - e! Driv Sor-gen fra vor Sjel og Taa-gen fra vort Øj - e!

2.

Lys op vor Synd som Lyn,
Guds Naades Dyb som Solen!
Vejled som Maaneskin
Os blid til Naadestolen!

3.

Alt som en Due hvid
Du bragte Himmelbrevet,
Med Jesu Rosenblod
Paa Folketunger skrevet!

4.

Neddæmp hos os al Tvivl
Om Jesu Tro og Love,
Indgyd den Kjerlighed,
Som aldrig skal hensove!

5.

Du, som til Abraham
Kun skabte Børn af Stene,
Indplant i os hans Sæd,
Og skab os Hjærter rene!

6.

Ja, byg og bo hos os!
Thi vilde du bortflytte,
Da blev dit Kongeslot
Igen en ussel Hytte!

N. F. S. Grundtvig.
(Efter en engelsk Pindsesang.)

Farvel og Velkommen.

Poco andante.

p

Nø - dig si - ge vi: »Far-vel«, men »Vel-kom-men!« o, hvor gjær - ne! Har vi rig - tig kjær en Sjel,

p

er den nær dog i det Fjær - ne.

cresc.

The musical score is written for piano in 3/4 time, with a key signature of three sharps (F#, C#, G#). It consists of two systems of staves. The first system contains the first two lines of the song, and the second system contains the next two lines. The melody is primarily in the right hand, with accompaniment in the left hand. Dynamics include piano (p) and crescendo (cresc.).

2.

Mødes Blik med Blik ej mér,
Er de kjære Smil bortfløjne,
Blik og Smil, som Ingen sér,
Mødes dog med Sjæleøjne.

3.

Morgensol! gjenlys i Kveld!
Ungdom! lev i Alderdommen!
Aanden i hvert skjønt »Farvel!«
Gjemmer dog et skjønt »Velkommen!«

B. S. Ingemann.

Som Hønen klukker mindelig.

Andantino.

mf *dim.* *p*

Som Hø - nen kluk - ker min - de - lig, saa Kir - ke - klok - ken rin - ger: O kom - mer, Smaa, nu brat til mig, sé,

mf *p*

hvor jeg bre - der Vin - ger, at vog - te Jer med Kraft og Flid for Høg og Ræv til e - vig Tid, som

Hø - nen si - ne Spæ - de!

2.

Det Herren er, som kalder saa
 Med klare Klokketoner,
 O, lad omkap til ham os gaa,
 Vor kjærlige Forsoner!
 Hos ham er Fred og Hvile ret,
 Hans Aag er godt, hans Byrde let,
 Som Hønen for de Spæde!

N. F. S. Grundtvig.

Forunderligt at sige.

Tranquillo.

mf

For - un - der - ligt at si - ge, og sært at tæn - ke paa, at Kon - gen til Guds Ri - ge i Stal - den fø - des

p

maa, at Him - lens Lys og Æ - re, det le - ven - de Guds Ord, skal hus - vild blandt os væ - re, som Ar - mods Søn paa Jord!

3.

Du havde at befale,
Hvad end du peged paa,
Hvi skulde Kongesale
Ej for dig prydet staa?
Hvi lod du ej opdukke
Af Jordens rige Skjød
En gylden Barnevugge
Med Roser overstrø'd?

5.

Selv Spurven har sin Rede,
Kan bygge der og bo;
En Svale ej tør lede
Om Nattely og Ro;
De vilde Dyr i Hule
Har hver sin egen Vraa;
Skal sig min Frelser skjule
I fremmed Stald paa Straa?

6.

Nej, kom! jeg vil oplukke
Mit Hjærte, Sjæl og Sind,
Ja, bede, synge, sukke:
Kom, Jesus, kom herind!
Det er ej fremmed Bolig,
Du den har dyrekjøbt!
Her skal du hvile rolig,
I Kjærligheden svøbt!

Efter H. A. Brorson af N. F. S. Grundtvig.
(Fengers Tillæg til ev.-christelig Psalmebog.)

Blomster i Vaar.

Con moto.

mf *p* *mf* *p*

Blom-ster i Vaar, mil-de Vi - o - ler i Grøn-svæ-rets Skjød, smi-len-de spaar: sej-re vil Livet, hvor

dolce

So - len frem-brød! Løf - ter - ne man - ge ly - der i kvid-ren - de San - ge.

2.

Blomster i Høst,
Varmere Farver og rigere Glans,
Øjet til Lyst
Straaler saa kjækt mellem Frugter i Krans,
Som om de vidste,
Kraften er størst paa det Sidste.

3.

Verden med Ret
Sér sig i Spejl paa de falmende Løv,
Føler saa træt,
Aarenes Tal gjør afmægtig og sløv,
Men i Guds Rige
Høst er en Vaar uden Lige!

4.

Nyvakte Tro,
Glad som et Barn, men for Verden lidt sky,
Hilser du jo
Livet, som læsker med Kilderne ny.
O, men tilvisse,
Større Ting sér du end disse!

5.

Fremad, ja frem,
Opad, ja op ad Forklarelsens Bjærg,
Hjemad, ja hjem,
Rejser du stærk dig, til Kæmpe fra Dværg,
Til du skal smile
Tryk ved den evige Hvile.

C. J. Brandt.

Utallige Blomster.

Andantino.

mf

U - tal - li - ge Blom - ster paa Jor - de - rig gro, men in - gen mon duf - te som Kjær - lig - heds Tro, i

f

Or - det af Sandhed, som al - drig for - gaar, fuld dybt si - ne Rød - der den slaar; med Duft af hans Aand vor

p

Ska - ber den plan - ted med e - gen Haand i Guds - Ha - ven.

2.

Utallige Fugle
Med Vingerne slaa,
Men ingen som Haabet
Kan Himmelen naa;
Til Troen det daled, som Duggen fra Sky
Opstiger med Duften paa ny;
Gud Fader i Løn
Gav Troen i Haabet sin egen Søn
Som en Brudgom.

3.

Utallige Frugter
Mon voxer paa Træ,
Kun ét er Guldæblet
I Paradislø;
Og han, som Livskjæren dertil har i Favn,
Guldæblet gav Kjærligheds Navn;
Til ét det gjør to,
Og er af Gud Fader til Haab og Tro
Brudegaven.

N. F. S. Grandtvig.

Hos Herren paa det Høje.

Andante sostenuto.

p

Hos Her - ren paa det Høj - e stod

p

mf *p*

Si - mon Jo - na Søn, som So - len var hans Øj - e, som Lys hans Klødning skjen. Jord.

mf *p*

De første Vers Sidste Vers

Herrens Røst

2.

Det klang som fjærne Toner
Af Sang og Fløjte-lyd:
Min Søn med Glans jeg kroner,
Adlyder ham med Fryd!

6.

Vi sidde i det Lave,
Vorherre over Sol,
Vi sidde mellem Grave,
Han paa sin Faders Stø!l

10.

Med Venner i Guds Bolig
Vor Aand da skifter Ord,
Om Kors og Død fuldrolig,
Om Seng i sorten Jord!

3.

Med Venner fra Guds Bolig
Da Herren skifted Ord,
Om Kors og Død fuldrolig,
Om Seng i sorten Jord!

7.

Dog godt er her at være,
Det volder Herrens Ord,
Som virker til hans Ære
Vidunderlig paa Jord!

11.

Vort Kors er uden Jammer,
Vor Død er uden Brod,
Vor Grav et Sovekammer
Og Herrens Liv vor Lod!

4.

O hør mig, Drot, du Kjære!
Udbred da Simon glad:
Her er saa godt at være,
Lad os ej skilles ad!

8.

Det lyder for vort Øre,
Gjenlyder i vort Bryst,
Da kan vort Hjærte høre
Med Fryd Guds Fader-Røst!

13.

Thi vilde ej vi bytte
Med Bjerg og Sole-Glans
Vor lave Tempelhytte
Og Herrens Sejers-Krans!

5.

O, havde vi kun Skygge,
Var himmelsk her at bo,
Lad Hytter tre os bygge
Til dig og Venner to!

9.

Da sér med Sjælens Øje
Vi Herren i hans Glans.
Sér Englene sig bøje
For ham med Straale-Krans.

15.

Til Jesu Kristi Ære
Det tone højt i Sky:
O, her er godt at være
I Herrens Kirke-By!

N. F. S. Grundtvig.
(Sangværk I.)

Herrens Røst.

Poco lento.

p Her - ren ta - ler: Ø - er hø - rer! hver som Ø - ren har at hø - re med! *mf* Or - det, Li - vets

Ord han fø - rer, som han vil og kan til Tid og Sted, *p* og hvor Or - det fø - res,

cresc. *fp* og hvor Or - det hø - res, der er Aand og Liv og Fred!

2.

Hører, Øer i det Fjerne!
 I, som lytted i det høje Nord,
 I, som hellere end gjerne
 Høre Aandens, Livets, Fredens Ord!
 I det skal fornemme,
 Det hos mig har hjemme,
 Følger mine Sendebud.

3.

Hele tusind Aar tilbage
 Spaadomsordet af en Seers Mund,
 I vor første Biskops Dage,
 Gjenlød hos os i den grønne Lund;
 Herrens Røst med Aanden,
 Hjørteret, Liljevaanden,
 Fik at høre sént, men sødt.

5.

Folke-Munden fik da Mæle,
 Folke-Tungen blev Guds-Aandens Tolk,
 Og af Danmarks Barne-Sjæle
 Skabte Jesus sig et udvalgt Folk:
 Kristen-Menigheden,
 Kjær ad Hjørte-Freden,
 Tro og huld i Liv og Død.

7.

Hører, alle Folkestammer,
 Som fik Øren til at høre med!
 Fra det stille Hjørte-Kammer
 Bryder mægtig ud, til Tid og Sted,
 Bryder ud i Sangen,
 Skaber Vaar i Vangen,
 Herrens Røst med Aand og Liv!

N. F. S. Grundtvig.
 (Sangværk II.)

Den gamle Eg.

Moderato.

mf

p

mf

Den gam - le Kæm - pe - Eg staar end - nu med A - gern paa sid - ste Gren. De

mun - tre Dren - ge ju ble; de ned - slaa Frug - ten med Sten.

The musical score is written for piano and voice. It consists of two systems of staves. The first system has a treble and bass staff for piano accompaniment and a single staff for the voice. The second system also has piano accompaniment and a voice staff. The key signature is one sharp (F#), and the time signature is 3/4. Dynamics include *mf* (mezzo-forte) and *p* (piano). The lyrics are in Danish.

2.

Med Agernet hvirvle Bladene hen
 Paa Jorden for Kjæp og Sten,
 Den gamle Kæmpe-Eg sukker —
 De bryde dens sidste Gren.

3.

Den gamle Kæmpe-Eg dør dog ej;
 Ret aldrig dens Liv forgaar:
 Hver Kjerne, den gav til Jorden,
 Er en Skov om tusinde Aar.

B. S. Ingemann.

Ønsket er ligt en yndig Mø.

Moderato.

p

Øn- sket er ligt en yn- dig Mø, med Guldbaand om flag- ren- de Lok- ker, hun er af dem, som

p

al- drig dø, en lil- le liv- sa- lig Gud- in- de, mens Bø- gen, mens Bø- gen har Bla- de.

2.

Kaldes hun paa, hun kommer brat,
Og trøster sin Ven hele Dagen,
Sidder ved Sengen den lange Nat
Og lægger sin Haand paa hans Hjærte,
Mens Bogen har Blade.

4.

Fylla, det er hendes Navn i Nord,
For Lykken i hele sin Fylde
Ønsker hun alle de Smaa paa Jord,
Som Aser og Vaner, de Store.

10.

Times det skal, vel sent, men sødt,
Det bedste af Ønskerne alle,
Tidlig det lød om Liv i Dødt:
Gid Balder maa komme tilbage!

14.

Tit har vi holdt det dødt i Favn,
Men nænte det ej at begrave,
Bar det om Land med bittert Savn,
Som Dannemænd gamle Kong Frode.

15.

Tit fik det Liv og Smil paany,
Det voldte, skøn Fylla! din Aande,
Deraf vi véd, at højt i Sky
Det hviled sig har ved dit Hjærte.

17.

Ønsket, trods Død, har gode Kaar,
For Fylla igjen det opvækker,
Indtil i Danmarks Gyldenaar
Livsalig det stedes til Hvile,
Mens Bogen har Blade.

N. F. S. Grundtvig.

(Historiske Sange ved Nutzhorn og Schroder.)

Jeg tjente mig i Kongens Gaard.

Allegretto.

p

Jeg tjen - te mig i Kon - gens Gaard, jeg kun - de om Nat ej so - ve, for -
 Jeg red mig ud af Kon - gens Gaard, min Fæ - ste - mø at op - le - de, jeg

p

cresc.

tryl - let var min i Fæ - ste - mø, hun spil - led som Hind i Sko - ve. Saa
 saa en Hind Ro - sens - lund, den ly - sted det mig at be - de. de.

cresc.

p

3.

Saa satte jeg Buen for mit Knæ,
 Mine Hunde løb Hinden saa nær,
 Men hun vilde ikke for Hundene fly,
 For hun havde mig saa kjær.
 Saa vinder den Svend sin Jomfru.

4.

De Hunde traadte den Hind for nær,
 Hun maatte omsider fly,
 Hun skabte sig til en lille Fugl
 Og fløj saa højt i Sky.
 Saa vinder o. s. v.

5.

Hun fløj saa højt, hun fløj saa lavt,
 Sig satte paa Lindegrene,
 Jeg stod med Sorg dernedenfor,
 Saa saare jeg maatte mig hvene.
 Saa vinder o. s. v.

12.

Ned fløj den favre lille Fugl,
 Hun paa min Haand sig satte.
 Da blev hun til en Mø saa skjøn,
 Som nogen Mand kan fatte.
 Saa vinder o. s. v.

13.

Hinanden klaged vi vor Nød,
 Betroed vi vor Glæde;
 O ve! naar den, man haver kjær,
 Er ikke mór tilstøde!
 Saa vinder den Svend sin Jomfru!

Gl. Folkeviser.

(N. F. S. Grundtvigs Kjømpeviser til Skolebrug.)

Ravnen flyver med Skrig mod Val.

Andante sostenuto.

f *p* *mf*

Rav - nen fly - ver med Skrig mod Val, vars - ler om blo - dig Leg, sæn - ker sin Vin - ge mod

f *dim.*

Dø - dens Dal, den er saa sort som Beg, den er saa sort som Beg.

2. Svanen glider paa Flodens Spejl,
Mægtig og stolt at sé,
Svanen udspiler sit Vingesejl,
Det er saa hvidt som Sne.

3. Ravnen drømmer saa mørk en Drem,
Skriger om Død og Grav;
Svanen drømmer paa Flodens Strøm,
Sér mod det evige Hav.

4. Sorte Fugl fra Aadslernes Grav,
Hvi gjør du Sjælen trang?
Hvide Fugl fra det store Hav,
Lær mig din Svanesang!

B. S. Ingemann.

Bladet i Bogen sig vender.

Andantino.

Bla - det i Bo - gen sig ven - der let som man sér, un - der vel - ø - ve - de Hæn - der
 let som en Fjer, let som en Fjer.

2.

Bladet i Skoven sig vender
 Lettere dog,
 End for veløvede Hænder
 Bladet i Bog.

3.

Bladet i Verden sig vender
 Som Lykkespil,
 Under usynlige Hænder
 Som Gud det vil.

4.

Bladet, som Herren det vilde,
 Vendte sig tidt,
 Naar det gik Danmark ilde,
 Vendte sig blidt.

N. F. S. Grundtvig.

Habors Svanesang

Poco andante.

f *mf* *f* *mf*

Ha - bor kom fra Nor - ges Fjæl - de, Sig - ne sad i Da - ne - vang, u - be - rørt af Aar og Æl - de er den

p

gam - le Skjal - de - sang om det Dyb, som In - gen bun - der, æg - te Kjær - lig - heds Vid - un - der!

2.

De hinanden tro i Døden
For hinanden Livet lod,
Blussende som Aftenrøden
Signes Bur i Lue stod,
Svanesang fra Retterstedet
Hæved sig i Haborskvædet.

3.

Rask, I Svende, nøler ikke,
Griber kun i Top mig snart!
Højt i Vejret nu med Strikke,
Hæver mig kun med en Fart!
Sødt det er paa Luftens Bølge,
Favre Brud! dig rask at følge!

4.

Hører I det Brag af Luer!
Sér I, hist det røde Tag!
Sér I, over Hallens Buer
Vajer Troskabs røde Flag!
Kjærlighed fra Signes Kammer
Blusser ud i gyldne Flammer!

5.

O, hvor det mit Hjærte fryder;
Ord du holdt, o Pige sød!
Over Hallen højt det lyder:
Lige tro i Liv og Død!
Hvad som Kvinde sødt du loved,
Som en Helt du holdt og voved!

6.

Kjærlighed kan aldrig dølgjes,
Blussende den bryder ud,
Smukt vi ud af Verden følges,
Som en Brudgom med sin Brud,
Aldrig briste, skjønt de brage,
Rosen-Baand fra Ungdomsdage!

7.

Held da mig, som vandt i Støvet
Slig en trofast Venne-Viv!
Ensom ikke og bedrøvet
Ender jeg mit Kæmpeliv,
Med en Følge som den Bedste
Skal jeg Valhals Guder gjæste!

N. F. S. Grundtvig.
(Historiske Sange ved Nutzhorn og Schreder.)

Brun og Balle.

Moderato.

Der stod en Gran saa rank og skøn, saa vin-ter-grøn, den stod paa Nor - ges

Fjæl - de; sin Top den løf - ted højt i Sky, i Her - rens Ly, trods Vind og Staal og Æl - de.

2.

Der stod en Bøg i Danelund,
Paa Fædres Grund,
Alt med sin hvalte Bue,
Trods Hagelvejr og Hvirvelkast
Den stod dog fast,
Saa det var Lyst at skue.

3.

Men ak, det gaar hver Stamme gild,
Som Ygdrasil,
Den trøskes og den falder,
Det volder Nidhøgs Ormetand,
Hver Bøg og Gran
Som Asken har sin Alder.

5.

Nu sidder fattig Fugl i Støv,
Paa brune Løv,
Hvor skal han vel sig hvile?
Hvor skal han kvindre nu i Vang
Sin Aftensang?
Paa Tidsel, Torn og Pile?

7.

Skal fattig Fugl i øde Lund,
Om Aftenstund
Kun sjunge for de Døde?
Skal Sangen tåne sorrigfuld:
Ak! under Muld
Nu hviler Nordens Grøde!

11.

O nej, Fuld-Sødskende i Nord!
Det ved sit Ord
I Naade Gud forbyde!
Den gamle Rod han skjønne Held
Paa Mark og Fjæld
Til Kvist og Top at skyde!

N. F. S. Grundtvig. (Sangværk II.)

Hussitterne.

Allegro moderato.

mf *p*

Da mør-kest det saa' i

Ver - den ud i Dron-ning Mar-gre - tes Da - ge, da Alt, hvad der kald - te sig Him - lens Bud, var

p

Men - ne - sket kun til Pla - ge, da kom der et Glimt fra Ly - sets Hjem, og un - der - lig nok hed »Bet-le-hem« den

Af - krog, hvor-fra det ud-skin - ned. *mf* *ritard. e dim.*

2.

Ja, det var i Prag, i Bømerland,
 Afsides i Klippeegne,
 Hvor Modersmaalet var sat i Band
 Af Paven som allevegne,
 Det havde beholdt en Hytte lav,
 Hvorinde, som i en aaben Grav,
 Det kæmped med Døden fremdeles.

3.

Det rygtedes vidt, at Johan Huss
 Udraabte Guds Ord med Varme,
 Og tændte i mangt et Hjærte Blus
 Med Torden og Lyn i Harmen,
 Mod Paven i Rom og Tysken med,
 Som vilde i Guds og Folkets Sted
 For Sjæle og Legemer raade!

6.

I Tyskland blev holdt et Kirkeraad,
 Dertil blev da Huss indstævnet,
 Hans Død det var Raadets Heltedaa,
 Hans Blod blev ikke uhævnet,
 Men mere end Blod Guds Ord er værd,
 Det værges ej kan med Spyd og Sværd,
 End sige med Hænder oplyses!

7.

Det Halve af Bømen blev en Ørk,
 Og Tyskerne faldt som Fluor,
 Men Kirken om Land var lige mørk,
 I Røgen af Skjærsilds-Luer
 Blev Paven afsat i Kirkeraad,
 Det dæmped slet ikke Troens Graad,
 Som kunde ej Frelseren finde.

9.

Da hersked paa Jord der Hungersnød,
 Som den, hvorom Amos sjunger,
 Der fattedes ej paa Vin og Brød,
 Men skreges af Sjælehungers,
 Paa Lærerne dødt var Livets Ord,
 Med Avner besaa't den gode Jord,
 I Kirken for Brødet kun Stene!

N. F. S. Grundtvig.
 (Sangværk II.)

1. Tyskland blev dødt af Krigsband,
 Dødt blev de Læns indvæner,
 Hans Død har var Krigens Hørdband,
 Hans Død blev ikke indvæner,
 Men mens vi blev døde til en evig
 Det varges vi kan med Sjæl og Svær,
 End sig med Hæder og Svær.

Det trykkes vi, at Johan Hans
 Udsatte Guds Ord med Værne,
 Og kender i sangt at Hæder Rids,
 Med Tyskland og Løn i Lænder,
 Med Tyskland og Løn i Lænder,
 Som vilde Tyskland med
 For Sjæl

Ja, det var i Prag, i Bannband,
 At det var i Prag, i Bannband,
 Men mens vi blev døde til en evig
 Det varges vi kan med Sjæl og Svær,
 End sig med Hæder og Svær.

1. Tyskland blev dødt af Krigsband,
 Dødt blev de Læns indvæner,
 Hans Død har var Krigens Hørdband,
 Hans Død blev ikke indvæner,
 Men mens vi blev døde til en evig
 Det varges vi kan med Sjæl og Svær,
 End sig med Hæder og Svær.

Y. F. S. G. G. G. G.
 G. G. G. G. G. G. G.

Det har vi at hemme blev en tår,
 Og Tyskland blev som Fær,
 Men Krigs om Land var lige mæ,
 I Krigs at Skjærske-Løn,
 Hvil Tyskland blev i Krigsband,
 Det har vi at hemme blev en tår,
 Og Tyskland blev som Fær.

